

Arrest

nr. 306 187 van 6 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en in het bijzijn van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 20 september 2022.

1.2. Op 31 juli 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Zijn voogd en advocaat waren aanwezig.

1.3. Op 23 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een Afghaan van Tadzjiekse origine, praktiseer je de islam en ben je afkomstig uit Bawlai (district Surkhrod, provincie Nangarhar). Je verbleef je hele leven alternerend in dat dorp en in Katapoor, waar je vader landbouwgronden bezat. Gedurende een jaar heb je school gelopen in Afghanistan en je volgde ook lange tijd religieuze lessen in de madrassa. In je vrije tijd hielp je op de gronden en ging je soms naar Jalalabad om gewassen te verkopen.

Jouw vader was werkzaam bij de politie, meer bepaald op een hoofdkwartier in het district Chaparhar. Hij vertelde jou echter nooit over zijn werkzaamheden en gaf altijd het smoesje dat hij in een fruit- en groentewinkel in Jalalabad werkte. Je moeder en je maternale oom wisten wel wat je vader echt deed. Je oudste broer F. werkte op zijn beurt voor het leger in Helmand, iets wat hij gedurende een jaar gedaan heeft. Hij raakte bij vele gevaarlijke gebeurtenissen betrokken. Niemand van jouw gezin, ook je ouders niet, wisten af van zijn job. Ook je broer loog hierover en zei dat hij in de bouw in Kaboel werkte. Eén jaar voor de machtsovername ontdekte je vader wat je broer werkelijk deed, waarop deze laatste op diens vraag stopte met zijn werkzaamheden en naar huis kwam.

Eén week na de machtsovername in Afghanistan kwamen er op een nacht 6 talibs naar je huis. Ze arresteerden je vader en namen hem onmiddellijk mee. 's Anderendaags ging je met je moeder en F. naar de malik (dorpsleider), maar de deur van zijn huis was op slot, waarop jullie naar het districtshuis gingen. Daar kregen jullie te horen dat men wist dat je vader voor de vorige overheid had gewerkt, ze alles nog grondig gingen onderzoeken en hij zou worden gestraft. Na 1 maand verdween je broer F.. De taliban kwam hierop zo'n 7 à 8 keer langs bij jou thuis. Ze stelden je telkens een heleboel specifieke vragen over het werk van je vader – waar jij geen antwoord op kon geven omdat je het niet wist. Jullie kregen ook van de taliban te horen dat ze je broer ook hadden meegenomen en hem gevangen hielden. Bij hun laatste bezoek pakten ze je ook gewelddadig aan. Onder impuls van je moeder vertrok je daarom naar het huis van je maternale oom. Toen je reeds 2 maanden daar verbleef, kwam de taliban bij hem langs om jou te zoeken, maar je oom antwoordde dat je daar niet was. Hij besloot hierop om jou het land uit te sturen; 2 of 3 dagen later vertrok jij ook effectief met behulp van een smokkelaar, in de periode dat de tarwevelden braak lagen.

Via Kaboel en Jalalabad reisde je richting Nimroz van waaruit je via Pakistan naar Iran reisde. Je reisde vervolgens naar Turkije, waar je in een fabriek werkte en geld opstuurde naar je familie. Daarna reisde je door naar Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Frankrijk en uiteindelijk naar België. Je was ongeveer een jaar onderweg. Op 20 september 2022, één dag na jouw aankomst hier, diende je een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NMBV).

Een tweetal maanden na jouw verzoek vernam je via je oom dat de taliban je jongere broer W. geslagen had met een machinegeweer, waardoor zijn voet gebroken was. Je oom stuurde hem hierop ook het land uit. W. verblijft op dit moment in Iran en is van plan om ook naar België te reizen.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan vrees je door de taliban te worden gedood.

Ter staving van jouw verzoek werden de volgende documenten neergelegd: een aantal kaarten, certificaten en brieven over het werk van je vader, foto's van je vader en broer tijdens hun tewerkstelling, een familiefoto van jou, je vader en deze broer, een Wikipedia-excerpt en een persartikel, een excerpt van een Whatsapp-conversatie tussen jou en je voogd en een Belgisch schoolrapport. De documenten betreffen allemaal kopieën.

Op 7 september 2023 maakte jouw voogd via e-mail een aantal opmerkingen over aangaande de notities van jouw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te

leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Tijdens jouw voorbereidende interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf je aan dat je problemen met je geheugen hebt (zie vragenlijst DVZ, vraag 31). Op jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS wees je hier ook op, en stelde je tevens concentratie-, leer- en slaapproblemen te hebben ten gevolge van een slag op jouw hoofd in Turkije (CGVS p.4-5, p.28). Echter leggen noch jij, noch jouw voogd of advocaat, enige documenten of attesten voor ter staving van deze problematiek. Het CGVS is bijgevolg niet in staat dit enigszins objectief na te gaan. Er werd bovendien door geen van jullie bezwaar geuit om jouw onderhoud te laten doorgaan, evenmin werd het CGVS op voorhand op de hoogte gesteld van eventuele problemen of symptomen die het goede verloop van jouw interview in het gedrang zouden (kunnen) brengen. Wel stelde jouw voogd tijdens het onderhoud zelf dat jij nog geen psycholoog gezien had maar wel een afspraak had op 8 augustus 2023 (CGVS p.23). Echter heeft het CGVS ook op het moment van dit schrijven, meer dan drie maanden na deze afspraak, geen enkel documentair stuk meer mogen ontvangen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat er in jouw hoofde sprake is van een mentale problematiek die dermate ernstig is dat jij geen volwaardige asiolverklaringen zou kunnen afleggen. Indien wel, was dit logischerwijze op voorhand al gecommuniceerd alsook geattesteerd. Uit de notities van jouw persoonlijk onderhoud blijkt overigens ook niet dat jij aan ernstige cognitieve problemen lijdt. Zo leek jij geen moeite te hebben om vragen te beantwoorden over jouw leefwereld in Afghanistan (CGVS p.6-16), ook niet om jouw relaas uit de doeken te doen en hierbij spontaan tijdsaanduidingen te hanteren (CGVS p.17). Verder bleek je prima in staat om het gesprek te volgen, zonder dat je diende aan te geven dat het op een gegeven moment niet meer ging, evenmin had je nood aan een bijkomende pauze (CGVS p.18). In geval van onduidelijkheden werden deze steeds uitgeklaard. Op het einde gaf je aan de vragen goed begrepen te hebben (CGVS p.30).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Allereerst maak jij onvoldoende aannemelijk dat jouw vader bij de Afghaanse politie gewerkt heeft. Jouw verklaringen hierover zijn uitermate vaag. Zo kon je niet zeggen hoe lang je vader dienst deed, noch wat zijn rang was. Zelfs op de simpele vraag wat zijn taken waren, kon je geen antwoord geven. Hoe lang je vader bij de politie heeft gewerkt, wist je evenmin, hetzelfde geldt voor de vraag om je vaders uniform te beschrijven en een paar van zijn collega's op te noemen (CGVS p.13-14). Echter diende je een hele hoop foto's in waar jouw vader in uniform zou op staan, onder andere samen met zijn bodyguards en collega's; een van hen was hij zelfs bevriend mee en kwam bij jullie thuis over de vloer, zo verklaarde jij later (CGVS p.19). Wat betreft de plaats waar je vader werkte, benoemde je het district Chaparhar alsook 'het politiehooftkwartier', maar toen het CGVS jou vroeg waar dat hoofdkwartier dan lag, moest je het antwoord weer schuldig blijven. Nochtans reisde jij dikwijls naar andere plaatsen (zoals Katapoor en de provinciehoofdstad Jalalabad) (CGVS p.8, p.11) en kon jij in detail beschrijven langs welke steden en provincies jij reisde om Afghanistan te verlaten (CGVS p.27) waardoor het maar vreemd is dat jij dat niet zou weten. Het is overigens opmerkelijk dat je op je initiële interview bij DVZ nog aangaf dat je vader 'bij de nationale politie in het district Surkhrod' werkte (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS beweerde je evenwel dat hij buiten Chaparhar en 'het politiehooftkwartier' niet op andere locaties werkte, en kon je niet zeggen bij welke soort politie hij werkzaam was (CGVS p.13-14).

Het CGVS benadrukt hierbij dat er van jou, als verzoeker om internationale bescherming, kan worden verwacht dat je coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt over alle essentiële en centrale elementen die betrekking hebben op jouw asielmotieven, en ook dat je de nodige stappen zet om je te informeren over de elementen waar je geen kennis van hebt. Per slot van rekening zou de tewerkstelling van je vader het fundament vormen waaruit jouw ingeroepen problemen met de taliban voortvloeien. Het loutere feit dat jij minderjarig bent ontslaat jou niet van die verwachting. Temeer aangezien jij op het ogenblik van jouw vertrek 13 moet zijn geweest – wat niet dermate jong is om toch van enkele belangrijke zaken op de hoogte te zijn – en gezien je vader volgens jou 'lang' bij de politie werkte en hij elke maand naar huis kwam voor verlof (CGVS p.13, p.15). Als uitleg hierbij stelde je dat hij zijn werk altijd voor jou had verzwegen omdat het gevaarlijk was en hij wilde vermijden dat jullie als familie hem zouden aanmanen om ermee te stoppen. Pas voordat je het land verliet zou je voor het eerst erachter gekomen zijn dat hij bij de politie werkte (CGVS p.12-13, p.15). Dit kan echter niet overtuigen. Niet alleen is dit in tegenspraak met een van jouw foto's waarop jij naar eigen zeggen te zien bent samen met jouw oudste broer en jouw vader, een man in duidelijk uniform (zie map 'documenten', stuk nr. 3), ook verklaarde je dat je moeder en je oom wél steeds op de

hoogte waren van je vaders werk (CGVS p.15, p.19-20). Waarom zij het wel mochten weten en jij niet, is niet duidelijk. Wat er ook van zij, zelfs al zou jij niet hebben af geweten van jouw vaders job, dan nog is het zo dat jij na zijn ontvoering nog twee maanden bij jouw voornoemde oom hebt verbleven (CGVS p.26) en jij ook vanuit België met hem en ook met je moeder contact hebt gehad (CGVS p.15, p.17, p.20, p.27). Je had dus voldoende opportuniteiten om je bij hen te informeren.

De documenten en foto's die je indiende vormen, louter op zich, geen onomstotelijk bewijs voor jouw vaders tewerkstelling. Vooreerst toon jij niet aan dat je werkelijk de zoon bent van de persoon op deze stukken. Doorheen jouw asielprocédure heb jij namelijk geen enkel eigen identiteitsstuk ingediend en daarbij bleken jouw verklaringen daarover tegenstrijdig. Zo beweerde je op het ogenblik van jouw registratie dat je taskara nog in Afghanistan ligt, aan de DVZ verklaarde je daarentegen dat je originele taskara van jou werd ontvreemd door de Bulgaarse politie (zie fiche NMBV, rubriek 'varia'; zie verklaring DVZ, vraag 26). Dat jij de zoon bent van een zekere A. N. staat dus al niet vast. Daarnaast kan de eerder vermelde foto jullie verwantschap ook niet staven. Het betreft slechts één gedateerde foto van wazige kwaliteit. Het gezicht dat jou moet voorstellen is dat van een peuter, waardoor enige uiterlijke gelijkenissen met jou vandaag de dag niet meer kunnen worden vastgesteld (zie map 'documenten', stuk nr. 3). Aangaande de documentaire stukken merkt het CGVS op dat het allemaal kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Daarnaast moet worden gewezen op de beschikbare landeninformatie, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. De bewijswaarde ervan is uiterst relatief, waardoor de gekopieerde documenten die jij neerlegde enkel de tewerkstelling van je vader kunnen staven gepaard gaande met geloofwaardige en doorleefde verklaringen, in casu quod non. Er kan in dit verband ook nog worden gewezen op jouw verklaringen over deze documenten. Toen het CGVS jou vroeg wat voor stukken het zijn, zei je dat je de gegevens niet kan lezen en dat het volgens jouw oom – die ze je naar jou doorstuurde – werkkaarten, rekeningen en stukken i.v.m. opleidingen en posities betreffen. Hierop gevraagd wat voor opleidingen en posities je vader dan volgde en deed, kon je echter opnieuw geen antwoord geven (CGVS p.19-20). Dat jij de documenten nooit hebt doorgenomen, bijvoorbeeld met behulp van iemand die Pachtou of Dari kan lezen, en jij blijkbaar ook geen toelichting vroeg aan je oom, al was het maar uit nieuwsgierigheid, mag enigszins verbazen. Dit wekt het vermoeden dat de stukken in kwestie niet aan jouw vader toebehoren.

Het CGVS heeft eveneens bedenkingen bij de werkzaamheden van jouw broer bij het Afghaanse leger. Dit is namelijk een gegeven dat je pas voor het eerst opmerkte tijdens jouw persoonlijk onderhoud; bij jouw registratie op het bureau MINTEH en op de DVZ repte je hierover met geen woord. Nochtans verwees je tijdens die beide bevragingen wel naar de werkzaamheden van je vader (zie fiche NMBV, rubriek 'motief voor de immigratie', zie CGVS-vragenlijst ingevuld op de DVZ). Dit is zeer merkwaardig en doet vermoeden dat jij jouw asielmotieven gaandeweg hebt zitten aandikken. Het argument dat jij de tolk bij DVZ niet zo goed begreep omdat hij een ander accent had en jou soms onderbrak, biedt hierbij geen soelaas (CGVS p.5). Uit de vragenlijst blijkt immers dat alle incidenten aan het adres van jouw gezin die je in jouw vrije relaas op het CGVS aanhaalde, zelfs die van na jouw vertrek, ook effectief werden opgetekend door de DVZ ondanks dit accentverschil en het feit dat jij naar eigen zeggen soms werd onderbroken (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ). Het verslag werd daar bovendien aan jou voorgelezen in het Pachtou, jouw moedertaal, echter wenste je niets toe te voegen (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8). Ook is het zo dat jouw voogd bij DVZ een aantal opmerkingen formuleerde over de gegevens in jouw eerdere registratiefiche, waarbij hij aangaf dat er na een gesprek met jou en je advocaat een aantal fouten duidelijk werden.

Deze hadden betrekking op de leeftijd van jouw broers en zussen, over jouw woonplaatsen en over jouw scholingsniveau, maar over een eventueel legerprofiel van jouw broer werd toen niets opgemerkt (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ). Indien dat laatste werkelijk om een of andere reden onvermeld bleef had jouw voogd, die blijkbaar op de hoogte was van jouw asielmotieven, dat logischerwijze toen wel aangekaart.

Dat jij op het CGVS pas na jouw spontane relaas voor de eerste keer verwees naar jouw broers werk bij het leger doet eveneens vermoeden dat je dit ingestudeerd hebt om jouw verklaringen aan te dikken, eerder dan dat dit op de werkelijkheid gebaseerd is (CGVS p.17). Zo werd er jou eerder op het onderhoud duidelijk gevraagd of jouw broers en zussen ooit gewerkt hebben, echter antwoordde je frappant genoeg van niet (CGVS p.12). De foto's die jij neerlegde kunnen verder jouw broers tewerkstelling niet aannemelijk maken. Naar analogie met jouw vader, toon jij ook jouw verwantschap met de persoon op deze foto's niet aan en kan de uiterlijke gelijkenis met jouw beweerde broer op de voornoemde familiefoto, niet worden afgeleid.

Dit terzijde, moet worden opgemerkt dat een eventueel profiel van familieleden bij de voormalige Afghaanse overheid louter op zich geen aanleiding kan bieden tot de toekenning van internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die werkzaam waren voor de voormalige ordediensten, laat staan voor hun familieleden (zie het

EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA **Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>). Per loutere hypothese dat jouw vader en broer voor, respectievelijk, de politie en het leger zouden hebben gewerkt, dan nog dien jij, zelfs in dat geval, een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Echter kunnen jouw beweerde problemen en die van je gezinsleden ook niet overtuigen.

Zo is het hele gegeven dat de taliban via jou informatie probeerde te verkrijgen over het werk van jouw vader, weinig aannemelijk. Je verklaarde dat ze naar concrete bewijzen op zoek waren en aan jou vragen stelden over zijn werkplaats, de duur van zijn werk, zijn collega's en baas alsook documenten en foto's, zodat ze hem konden bestraffen (CGVS p.24-25). Echter had de taliban op dat ogenblik al meerdere maanden de macht in jouw land overgenomen (CGVS p.17) en hadden zij bijgevolg ook de controle verworven over het politiehooftkwartier van je vader. Logischerwijze moet de taliban daar reeds allerhande gegevens ontdekt hebben over zijn positie. Bovendien hadden ze je vader al ontvoerd (zonder dat hij nadien werd vrijgelaten) en verklaarde je dat men in het districtshuis te kennen gaf dat zij interne documenten hadden die je vaders werk bij de voormalige politie bevestigden (CGVS p.22-23). Waarom zij desondanks bijkomende gegevens en bewijzen nodig hadden om hem te bestraffen, is niet duidelijk. Het gaat hier immers om een niets ontziende groepering als de taliban, die in korte tijd een volledig land innam en die volgens jou zomaar je broer ontvoerde enkel omdat hij geen vragen kon beantwoorden over je vaders werk (CGVS p.17). Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat zij zo aarzelend zouden optreden om je vader ook effectief te vervolgen.

Het is eveneens merkwaardig dat de taliban maar liefst 6 à 7 keren bij jou langs kwamen (CGVS p.17). Eerder hadden zij immers al bot gevangen bij jouw oudere broer, reden waarom ze hem volgens jou ontvoerden (CGVS p.17). Het is dan ook niet geloofwaardig dat zij vele weken later terug je huis bezochten met de idee dat jij hen wél informatie zou willen of kunnen verschaffen, laat staan dat zij hier 6 of 7 keer tijd en energie in zouden stoppen. Niet alleen had de groepering, zoals eerder aangestipt, reeds genoeg informatie over je vaders werk, ook moeten zij belangrijkere prioriteiten gehad hebben in de maanden na de overname waarin het Afghaanse staatsapparaat gereorganiseerd werd. Wat hierbij ook opvalt, zijn jouw verklaringen over jullie bezoek aan het (door de taliban overgenomen) districtshuis daags na je vaders ontvoering. Gevraagd of de medewerkers toen vragen stelden aan jouw moeder, of iets zeiden tegen jou en je oudste broer, antwoordde je van niet en stelde je dat jullie geen problemen hadden (CGVS p.23). Dat zij jullie toen geen vragen stelden, of hier toch op zijn minst een poging toe deden, is zeer vreemd in het licht van jouw andere beschrijvingen. Immers staat dit haaks op de hardnekkige manier waarmee de taliban bij jou op bezoek kwam om informatie te proberen loswrikken.

Indien het CGVS deze feiten zou aannemen, quod non, mag het voorts verbazen dat zij het huis van jouw oom niet doorzochten toen jij daar verbleef (CGVS p.26).

Nochtans verklaarde je dat ze ook bij hem op bezoek kwamen met de vraag waar jij je bevond omdat ze je niet meer konden vinden (CGVS p.26). Dat de taliban bij die gelegenheid zomaar wegging met de boodschap "als hij bij jou thuis is en wij krijgen info daarover, kan je ook problemen krijgen", is zeer ongeloofwaardig (CGVS p.26). Als zij de moeite deden om tot aan het huis van jouw oom te gaan, hadden zij naar alle logica ook in dat huis naar jou gezocht. Er kan ook worden afgevraagd waarom jij pas na dit laatste talibanbezoek vertrok uit Afghanistan. Je verklaarde hierover dat je oom en moeder je reis begonnen te regelen toen jullie merkten dat de taliban agressief werd en dachten "misschien gaan ze de volgende keer nog agressiever zijn en mij meenemen" (CGVS p.25). Dit houdt echter geen enkele steek, wetende dat de taliban eerder al jouw vader én je broer zouden hebben ontvoerd en zij ook, bij hun laatste bezoek aan jouw eigen huis, fysiek geweld tegenover jou zouden hebben gebruikt (CGVS p.25). Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom jouw moeder en oom jou niet eerder lieten vertrekken en jij, in de plaats daarvan, nog twee maanden bij je oom verbleef.

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat jij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de ontvoering van je vader. Op het persoonlijk onderhoud verklaarde je dat de taliban hem één week na de machtsovername arresteerden (CGVS p.17). Hierop doorgevraagd, bleek uit jouw beschrijvingen dat ze hem meenamen vanuit jullie huis en dat jij thuis was toen dit gebeurde (CGVS p.22). Bij DVZ liet je daarentegen noteren dat je vader één maand vóór de machtsovername ontvoerd werd (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hoewel het CGVS er begrip voor kan opbrengen dat jouw tijdsindicaties benaderingen zijn kan er, indien de feiten die jij beschreef werkelijk plaatsvonden, evenwel niet worden aangenomen dat jij het startpunt van je problemen niet consistent voor, dan wel na, de talibanovername zou kunnen kaderen. Zeker aangezien Bawlai, een van de dorpen waar jij woonde en van waaruit je vader zou zijn gearresteerd, eerder onder controle van de voormalige overheid was (CGVS p.8) en de overname dus een grote omslag betekende en

een belangrijk ijkpunt vormt. Een dergelijke flagrante vorm van tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook de oprechtheid van jouw verklaringen.

Gelet op al het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan de werkzaamheden van jouw vader en oudere broer bij de voormalige overheid, evenmin aan jullie problemen met de taliban hierdoor. Bijgevolg kan er ook niet worden aangenomen dat je vader en oudere broer momenteel vermist zijn.

Verder kan het CGVS niet besluiten dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen aarden en er de draad van je leven terug opnemen. Steunend op jouw laatste verklaringen over je vertrekperiode – je zou ongeveer drie maanden na de machtswissel (d.d. 15 augustus 2021) Afghanistan verlaten hebben – is het zo dat jij tot en met de leeftijd van 13 jaar ginds hebt verbleven (zie MINTEH-verslag; CGVS p.26-27). Je hebt er steeds gewoond in een conservatieve plattelandsgemeenschap als het district Surkhrod, waarbij jij alternerend in de dorpen Bawlai en Katapoor woonde (CGVS p.8). Je verklaarde dat de taliban in dat laatste dorp vaak kwam, ook reeds voor de machtsovername, en zij hierbij hun regels lieten gelden (CGVS p.9). Aldus moet je al enigszins bekend zijn met de gewoontes en gebruiken van de groepering. Bovendien heb je gedurende drie maanden, na de overname, onder volledig talibanbewind geleefd en maak jij niet aannemelijk dat je problemen met hen had, en dus ook niet dat je specifiek onder negatieve aandacht van hen stond (zie supra). Je hebt voorts in Afghanistan gedurende een jaar school gelopen en je ging daarbuiten ook naar de madrasa (religieus instituut), al van toen je heel jong was tot aan je vertrek (CGVS p.10). Daarnaast bezit je vader 4 jerib aan gronden en hielp je je familie (en ook andere boeren) met hun landbouwwerk (CGVS p.4, p.11, p.27). Je speelde ook cricket met je neven, met wie je ook bevriend was, en je ging dikwijls op uitstap naar de stad Jalalabad met je moeder (CGVS p.11). Dit alles toont aan dat jij in Afghanistan goed ingebed was en deelnam in/aan de samenleving. Verder identificeer je je op dit moment nog steeds als moslim, waarbij je bidt en vast tijdens de periode van de ramadan (CGVS p.7). Je bent zowel het Dari als het Pachtou, de twee hoofdtalen van Afghanistan, machtig (CGVS p.7). Ook van hieruit sta je in contact met je familie in Afghanistan (CGVS p.16). Gelet op al deze elementen kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen waarin jij gevormd bent, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Er kan op basis van het voorgaande evenmin worden aangenomen dat je verwesterd bent, zoals jouw voogd in zijn opmerkingen stelde (CGVS p.31). Jij haalt dit overigens zelf ook nergens aan (zie ook CGVS p.30) en noemde, na bevraging, geen bijzondere bezigheden of sociale contacten in België op die enigszins op het tegendeel zouden wijzen (CGVS p.5).

Er zijn voorts geen indicaties dat jij bij een terugkeer niet zou kunnen rekenen op de zorg en ondersteuning van jouw familiaal netwerk. In dit verband gaf je aan dat je moeder en twee van je zussen heden nog in hetzelfde huis wonen en dat je andere zus daar in de buurt woont met haar echtgenoot (CGVS p.15). Ook jouw maternale oom A. R., die jouw reis hielp regelen, woont nog in Afghanistan en daarbuiten heb je nog drie andere maternale ooms en ook drie paternale ooms (CGVS p.16, p.17, p.26-27). Je stelde dat jullie een normale band hadden met elkaar en bij elkaar over de vloer kwamen (CGVS p.16). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat je ook bij hen terecht kan. Daarnaast herhaalt het CGVS dat jouw verklaringen over de tewerkstelling van je vader en broer, alsook over hun problemen, niet geloofwaardig zijn gebleken, waardoor dus ook niet kan worden uitgesloten dat ook zij zich op dit moment in Afghanistan bevinden en daar een deel van jouw netwerk uitmaken.

Waar jouw advocaat in haar opmerkingen nog verwees naar jouw Tadzjiekse etniciteit (CGVS p.32), moet worden opgemerkt dat volgens de voorliggende landeninformatie niet blijkt dat Tadzjiken in Afghanistan louter omwille van hun etniciteit worden gevisieerd door de taliban en bijgevolg enige vervolging riskeren. Uit de berichtgeving blijkt dat er vanuit de taliban weliswaar aanvallen op en huiszoeken bij Tadzjiken plaatsvinden, maar deze kaderen in de strijd tegen het National Resistance Front (NRF). Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat iemand van jouw gezin bij deze beweging betrokken is (geweest). De aanvallen waarvan sprake vinden bovendien plaats in specifieke gebieden zoals de Pansjir-vallei en de provincies Takhar en Baghlan (zie o.a. de EUAArapporten 'Afghanistan – Targeting of Individuals' van augustus 2022, p.144-148 ; en de 'Country Guidance Afghanistan 2023', p.84-85, respectievelijk beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf).

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling jou niet kan worden toegekend.

Jouw documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. De vermeende werkdocumenten van je vader werden hierboven reeds besproken, net zoals de verschillende foto's die je indiende. Het Whatsapp-excerpt houdt enkel verband met de communicatie tussen jou en je voogd in België. Dat jij het hier soms moeilijk hebt, zoals jouw voogd hierbij toelichtte (CGVS p.21), wordt door het CGVS niet betwist. Echter wordt hiermee geenszins aangetoond dat jij dermate zware mentale en cognitieve problemen zou hebben die jou niet in staat zouden stellen om een persoonlijk onderhoud af te leggen in het kader van jouw asielprocedure.

Uit het door jouw voogd neergelegde schoolrapport blijkt dit evenmin. Verder overhandigde jouw voogd op het einde van jouw onderhoud een Wikipedia-artikel en een persbericht over een zekere H. Z., waarbij hij aangaf dat jouw vader voor hem en ook voor een internationale ngo gewerkt heeft (CGVS p.30-31), hoewel jij zoiets nooit aangevoerd hebt binnen jouw eigen verklaringen. Jouw voogd stelde hierbij dat jij dit vergeten zeggen bent door een geheugenbeperking (CGVS p.30-31). Echter stelde hij na jouw onderhoud het CGVS op de hoogte dat dit een vergissing was en de elementen in kwestie (i.e. werkzaamheden voor ene H. Z. en een ngo) en de documenten hieromtrent niet betrekking hebben op jouw dossier maar wel op dat van een van zijn andere pupillen (zie CGVS p.33 en briefwisseling in administratief dossier). In de opmerkingen op de notities van jouw persoonlijk onderhoud herhaalde hij dit. Bijgevolg worden de twee artikels niet weerhouden, overigens relateert dit nogmaals jouw beweerde geheugenproblemen waarnaar jouw voogd verwees.

De overige opmerkingen van jouw voogd werden doorgenomen maar kunnen evenmin de hierboven opgesomde argumenten in positieve zin ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en

de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”.*

*Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate*

behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) **niet opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie.

Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag, van de artikelen 6 en 7 van het IVBPR en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoek gaat eerst in op het voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan en stelt vast dat onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing met alle relevante feiten en landeninformatie en dat de commissaris-generaal op geen enkele manier heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Hij wijst erop dat de recentste UNHCR “Guidance Note” aangaande internationale beschermingsnoden van Afghanen van februari 2023 de eerdere “Guidance Note” van februari 2022 bevestigt en in beide documenten UNHCR wijst op het gebrek aan volledige en verifieerbare informatie. Volgens het UNHCR is het in veel gevallen wel mogelijk is om een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen maar niet het omgekeerde. UNHCR wijst erop dat veel mensenrechtenschendingen ondergerapporteerd en ongedocumenteerd blijven en bestempelt het talibanbeleid als arbitrair en een minachting voor de rechtstaat en roept op tot terughoudendheid in de afhandeling van asielaanvragen tot de situatie duurzaam verbeterd is. De commissaris-generaal volgt dit advies niet en miskent daardoor de bijzondere gezaghebbende waarden van de adviezen van het UNHCR. Hij wijst ook op een uitvoerige analyse van NANSSEN van 16 juni 2022 over het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA bij het nemen van beslissingen in Afghaanse dossiers en waarin besloten wordt dat meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR richtlijnen nu de EUAA-richtlijnen op beperkte, onvolledige en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Hij stelt dat de commissaris-generaal zich uitsluitend laat leiden door de richtlijnen van de EUAA terwijl deze in alle opzichten gebaseerd zijn op beperkte informatie die amper aan deze standaarden voldoet. Het is ook op dit moment nog steeds niet duidelijk in bepaalde situaties of er met zekerheid kan vastgesteld worden dat er geen nood is aan internationale bescherming omwille van dit gebrek aan actuele en betrouwbare informatie. In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas en zet uiteen waarom hij meent dat de beslissing niet berust op een correcte toepassing van de wettelijke bepalingen.

Verzoeker volhardt vooreerst in zijn verklaringen over zijn vervolgingsvrees en stelt dat de commissaris-generaal haar beoordelingsbevoegdheid op een al te subjectieve wijze heeft uitgeoefend en de elementen waarover onduidelijkheid bestond eenzijdig een negatieve interpretatie gegeven. Met betrekking tot zijn vrees voor vervolging omwille van het werk van zijn vader en broer stelt verzoeker dat hij inderdaad

weinig informatie heeft over het werk van zijn vader, maar dit te verklaren is door zijn jonge leeftijd en de Afghaanse context, waar er weinig tot geen uitwisseling is tussen verschillende generaties. De redenering dat van hem verwacht kan worden dat hij meer informatie heeft aangezien hij op het ogenblik van zijn vertrek 13 jaar oud moet zijn geweest, getuigt volgens verzoeker van een onaangepaste standaardoverweging aangezien dit een zeer jonge leeftijd is. Uit deze zinsnede blijkt volgens verzoeker geenszins waarom van een 13-jarig kind, dat in België dus net de lagere school zou hebben afgerond, een duidelijk zicht op de specifieke werkzaamheden van zijn vader mag worden verwacht. Hij stelt verder dat het logisch is dat hij niet op de hoogte was van het werk van zijn vader door de aard van di werk (NPO, p. 13-5). Verzoeker heeft dit meermaals gezegd en eraan toegevoegd dat hij de documenten die hij heeft meegebracht niet kan lezen. Er wordt niet betwist dat hij analfabeet is. Dit alles onderbouwt des te meer de kwetsbare positie waarin hij zich bevindt. Hij meent dat het feit dat hij een foto neerlegt waar hij als baby afgebeeld staat in de armen van zijn vader met een uniform dit niet in de weg staat en de redenering in de beslissing is volgens verzoeker niet intern consistent aangezien verzoeker later verweten wordt dat hij nog een peuter was op de foto en daarom onherkenbaar. Hij wijst erop dat verzoeker dit ook verklaarde en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud "... (NPO, p. 19). Hij betoogt vervolgens *"Ook het feit dat zijn moeder en zijn oom er wel van op de hoogte waren en dat verzoeker ervan op de hoogte was voor zijn vertrek, vormt geen tegenstrijdigheid met het gebrek aan informatie. Het zonet aangehaalde culturele gebruik dat jongelingen verhindert om uitgebreide vragen aan hun ouders te stellen geldt nog steeds. Bovendien stelt verzoeker zelf, bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker zelf geen gsm heeft en dat er waar zijn familie woont amper bereik is, hetgeen hij tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals bevestigt. (Verklaring DVZ, p. 7, NPO, p. 16) Bovendien zijn de vader en de broer van verzoeker, zij die het werk hebben uitgevoerd en er bijgevolg het meest over kunnen vertellen, nog steeds vermist. Er werd dan ook een contact tracing voor hen opgestart (stuk 8)"*. Hij wijst verder op de overvloed aan documenten die verzoeker heeft neergelegd met betrekking tot de werkzaamheden van zowel zijn broer als zijn vader en dat hij hierover veel kan vertellen mits een kleine aanmaning van zijn voogd, wat kadert in de bijzondere procedurele noden die aan verzoeker zijn toegekend: "... (NPO, p. 19). Waar de commissaris-generaal stelt dat 'zelfs als' de vader en broer bij de voormalige veiligheidsdiensten hebben gewerkt, dan nog geen geloof wordt gehecht aan de vervolgingsdaden door de taliban, die laatste hoofdzakelijk is gebaseerd op subjectieve overwegingen. Verzoeker benadrukt het belang van het principe om elk verzoek op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te beoordelen als leidraad van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming en citeert uit UNHCR, *"Beyond Proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report"*, 2013, 45 en EASO, *"Judicial analysis Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System, 89"*, waarin gewaarschuwd wordt voor een te subjectieve beoordeling. Verzoeker meent dat de beoordeling in de bestreden beslissing grotendeels steunt op motieven die uitgaan van een subjectieve beoordeling en onvoldoende rekening houden met zijn verklaringen en daarnaast steunen zij op niet-doorslaggevende elementen die *in globo* niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te kunnen besluiten. Hij benadrukt dat daarbij *"geenszins voldoende rekening gehouden met zowel de jonge leeftijd van verzoeker, de context in Afghanistan en de mentale kwetsbaarheid van verzoeker. Zowel verzoeker zelf, de voogd als de advocaat geven dit meermaals aan. Zo stelde verzoeker reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, dat hij geheugenproblemen heeft. (Verklaring DVZ, p. 11) Daarna, tijdens het persoonlijk onderhoud, haalt verzoek bij de adresverificatie reeds aan dat het heel druk is in het centrum waar hij verblijft. Gevraagd naar hoe hij het daar stelt antwoordt hij het volgende: "..."* (NPO, p. 4-5). Hij wijst erop dat de dossierbehandelaar dit concentratieprobleem ook expliciet rapporteerde: "... (NPO, p. 18) en dat nadien verzoeker nogmaals expliciet de gevolgen van zijn kwetsbare profiel op de mogelijkheid om tijdsidentificaties te geven, aangeeft: "... (NPO, p. 27, 28). Hij argumenteert vervolgens: *"Verweerder stelt in diens beslissing dat "uit de notities van jouw persoonlijk onderhoud blijkt overigens ook niet dat jij aan ernstige cognitieve problemen lijdt."* (stuk 1, p. 2) Desondanks vervolgt verwerende partij met de vaststelling dat verzoeker de werkplaats van zijn vader verkeerdelijk heeft opgegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken - hij gaf hun eigen district op in de plaats van de werkplaats - en dat verzoeker niet consistent is in de tijdsbepaling met betrekking tot de ontvoering van zijn vader, en dat hij het werk van zijn broer niet eerder verduidelijkte om de geloofwaardigheid van verzoeker te betwisten (stuk 1, p. 3-4). Deze twee beweringen staan op gespannen voet met elkaar, zeker nu verzoeker expliciet aangeeft zich niet te kunnen concentreren en cijfers en nummers door elkaar te halen (NPO, p. 4). Bovendien stelt verzoeker expliciet dat hij de tolk niet goed begreep tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het zeer chaotisch verliep: "...". Wanneer de *protection officer* vraagt of er fouten zijn gebeurd bij het eerste interview stelt verzoeker dat er vier fouten zijn gebeurd. Ook hier spelen zijn geheugenproblemen hem echter parten. Zo stelt hij dat hij het vergeten is en vraagt hij expliciet de hulp van zijn advocaat en zijn voogd. Wanneer zij hem, in hun wettelijke functie ter ondersteuning van de minderjarige, te hulp schieten en duiden welke fouten er zijn gebeurd, onder andere met betrekking tot het werk van zijn broer, gaat de *protection officer* hier niet verder op in. Meer nog, er wordt voorgesteld om het later in het interview te bespreken. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing aan verzoeker verweten dat hij pas laat in het interview, na het spontane relaas, verwees naar het werk van zijn broer, om zijn geloofwaardigheid te betwisten (stuk 1, p. 3 en NPO, p. 6 en 17-18). Verzoeker verklaart dit bovendien op zo'n manier, dat het lijkt alsof hij denkt dat de *protection officer* hier al van op de hoogte is, gelet op de eerdere tussenkomst van

zijn vertrouwenspersonen. Hij verbetert namelijk de *protection officer* op een onzorgvuldigheid: “...” (NPO, p. 17-18). Verzoeker meent dat de conclusie van de commissaris-generaal elke billijkheid mist. Verzoeker stelt vervolgens dat zowel hij als zijn voogd meermaals een verklaring gaven voor het ontbreken van een medisch attest en citeert hun verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij vervolgt: Ook vandaag schreef de voogd van verzoeker een bijkomende verklaring waarom er geen medisch attest voorligt en dat dit zo snel mogelijk in orde zal gebracht worden (stuk 6). Zijn persoonlijke administratieve fiche, zoals ingevuld door de sociaal assistenten die verzoeker omringen, bevestigt ook al het bovenstaande (stuk 7). De sociaal assistenten noteren het feit dat verzoeker slaapproblemen heeft (p. 10 - 11) en dat hij sinds september psychologische begeleiding krijgt bij Santé Exil, waar hij vandaag nog steeds in behandeling is (p. 14 - 15). Ze rapporteren bovendien over een incident van automutilatie bij verzoeker (p. 14). Zo blijkt uit alles in het dossier, uit de verklaringen die verzoeker aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de verklaringen die hij aflegde bij het Commissariaat- Generaal, de verklaringen van zijn advocaat en van zijn voogd, dat verzoeker een mentale kwetsbaarheid heeft. Hierbij wenst verzoeker te wijzen op het gepaste belang dat aan de verklaringen van zijn voogd, in zijn wettelijke hoedanigheid, gehecht moet worden, zoals reeds eerder geoordeeld door uw Raad: “...” (Arrest nr. 297 508 van 23 november 2023). Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal erkent dat hij minderjarig was en nog behoorlijk jong zowel op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en zijn effectieve vertrek als tijdens zijn vlucht naar België en op het ogenblik van de afgelegde verklaringen in het kader van de asielprocedure. Hij was bij vertrek 13 jaar oud en vandaag ook nog maar 16 jaar oud. Hij stelt dat aan verzoekers minderjarigheid tijdens de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht en tijdens zijn vlucht zelf niet het vereiste gewicht is gegeven door de commissaris-generaal en niet voldoende werd voldaan aan de bijzondere procedure in het hoger belang van het kind. Hij benadrukt de volgens hem erg speculatieve manier waarop de commissaris-generaal de vraag-en-antwoorddynamiek van het onderhoud benadert en de eenzijdige en negatieve interpretatie die ze daarbij geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheid zouden kunnen zijn.

Ten tweede gaat verzoeker in op de objectieve vrees die hij heeft als familielid van personen die voor de politie en het nationale leger hebben gewerkt, een profiel dat door de taliban geïdentificeerd wordt. De landeninformatie die ook door de commissaris-generaal wordt ingeroepen, bevestigt de risico's voor personen die kunnen beschouwd worden als aanhangers van de voormalige Afghaanse regering zowel als voor hun familieleden. Verzoeker citeert vervolgens de EUAA *“Country Guidance”* van januari 2023 over deze risicoprofielen en het EUAA rapport, *“Afghanistan. Targeting of individuals”*, August 2022, p. 57. Hij benadrukt dat dit rapport bevestigt dat het voor de taliban sinds de machtsovername heel gemakkelijk geworden is om deze personen te identificeren en dat familieleden ook onder druk kunnen worden gezet om informatie over hen te geven indien zij verdwenen of gevlucht zijn en citeert uit het voormelde EUAA rapport van augustus 2022 (p. 63-65). Verzoeker verwijst verder naar rapporten van UNAMA, *“UN General Assembly and UN Security Council, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security - Report of the Secretary-General, A/77/636-S/2022/916”*, 7 december 2022; OSAR, *“Afghanistan : profils à risque | Mise à jour de l'analyse pays de l'OSAR”*, 2 november 2022, p. 17-18; Thomas Ruttig, *“Afghanistan. Repression and multiple crises”*, 4 december 2022; *“OSAR, La justice de Taliban”*, 15 mei 2023, waarin de vervolging van leden van de voormalige overheid wordt bevestigd en waaruit blijkt dat deze ook in 2023 aanhoudt. Vervolgens verwijst verzoeker naar het rapport MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN – *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 71 – 72 en licht toe dat hierin wordt aangekaart dat er ook sprake is van persoonlijke wraakacties en dat de mate van vervolging daarbij afhangt van de lokale talibanleiders: “...” (p. 71-72). Ook het rapport ACLED, *“Two Years of Repression: Mapping Taliban Violence Targeting Civilians in Afghanistan - A joint ACLED and APW Report”*. 11 augustus 2023 maakt melding van het feit dat de taliban voormalige overheidsfunctionarissen en veiligheidsofficieren op grote schaal vervolgt, in tegenstelling tot de amnestie die werd afgekondigd. Hij stelt dat ook het recente landenrapport EUAA, COI, *“Afghanistan - Country Focus”*, December 2023, 4 december 2023 dit bevestigt en stelt dat de verdwijningen, arrestaties en dergelijke van voormalig overheidspersoneel ondergerapporteerd blijft. Hij besluit dit onderdeel als volgt: *“Zoals lager in meer detail uiteengezet wordt (zie sectie 3), erkennen zowel uw Raad als verwerende partij dat specifieke profielen een verhoogd risico lopen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en het dorp van herkomst omwille van de negatieve perceptie die terugkeerders met specifieke, concrete en geïndividualiseerde risicoverhogende elementen te beurt valt. Familie van voormalige leden van de politie en het nationale leger zouden zich in geval van terugkeer onbetwistbaar in een dergelijke positie bevinden en mogen bijgevolg een gegronde vervolgingsvrees koesteren en lopen minstens een reëel risico op ernstige schade”*.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de nood aan internationale bescherming omwille van toegeschreven politieke en/of religieuze overtuigingen en/of het behoren tot een specifieke sociale groep. Verzoeker houdt vooreerst een betoog over de rechtspraak van de Raad inzake gepercipieerde verwestering en verwijst naar twee arresten van 5 en 13 januari 2023 en stelt dat wetenschappelijk onderzoek heeft uitgewezen dat de sociale en persoonlijkheidsontwikkeling inderdaad plaatsvindt tijdens de vormgevende adolescentie; het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen. De noties van normen en waarden zijn volgens verzoeker bijzonder abstract en niet gemakkelijk te formuleren voor personen die nog in hun vormende jaren zijn. Vervolgens

gaat verzoeker in op het feit dat Afghaanse jongeren omwille van hun verblijf in Europa beschouwd kunnen worden als leden van een specifieke sociale groep en bespreekt de conclusies van de Advocaat Generaal van 13 juli 2023, zaak C-646/21 en de *amicus curiae* van het UNHCR van 21 juni 2023 (stuk 3) en verwijst naar vier arresten van de Raad van 28 juli 2023 over deze noties. Hij besluit dat “Het ontdekken, uitdragen en aanvaarden en dus het geloof in fundamentele rechten en vrijheden, normen, waarden, opvattingen, ideeën, gedachten, overtuigingen en gedragingen, betekent in de huidige Afghaanse maatschappelijke context per definitie dat een verzoeker om internationale bescherming op grond hiervan vervolging riskeert”.

Toegepast op verzoeker betoogt hij als volgt: “In casu moet vastgesteld worden dat er verschillende elementen van belang zijn en een rol spelen bij de beoordeling van de capaciteiten van verzoeker en de mogelijkheid om zich bij terugkeer naar Afghanistan aan de regels van de Taliban te onderwerpen en ‘het spel’ te spelen zonder hierbij op te vallen en zo als ‘afwijkend’ beschouwd te worden overeenkomstig artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet. Zo is er ten eerste de jonge leeftijd van verzoeker, waarmee voldoende rekening gehouden moet worden. Verzoeker verliet Afghanistan twee jaar geleden, op 13-jarige leeftijd, en heeft meer dan een jaar geleden een verzoek om internationale bescherming ingediend in België, nog voor hij 14 jaar oud werd. Hij is vandaag ook nog maar 15 jaar oud geworden. Dit leidt dan ook tot de conclusie dat verzoeker reeds meer dan twee jaar geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij, en dat hij jarenlang, tijdens zijn vormende jaren, in aanraking is gekomen met volledig verschillende culturen en gebruiken. Verzoeker heeft geen enkele recente ervaring met de traditionele Afghaanse manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst islamitische interpretatie door de Taliban, waarbij individuele vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, onbestaande en volledig illusoir geworden zijn. Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten ten tijde van de machtsovername. Hij heeft slechts zeer kort de huidige situatie in Afghanistan meegemaakt en zou bijgevolg niet de mogelijkheid hebben om ‘het spel te spelen’, aangezien hij geen weet heeft van de lokale codes die in hedendaags Afghanistan worden opgelegd. Wat de individuele beoordeling betreft, stelt verwerende partij dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij dit zelf had moeten invoeren, gelet o.m. op de gewijzigde context en de omstandigheden in Afghanistan en de op verwerende partij rustende verplichting om in haar onderzoek cf. artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet met alle relevante feiten en elementen rekening te houden. Het onderzoek van de vluchtelingenstatus richt zich bovendien op de eerste plaats op een prospectieve beoordeling van de vervolgingsvrees, eerder dan op het verleden. Ook was verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing al op de hoogte van de recente rechtspraak van uw Raad van 12 en 13 oktober 2022, waardoor het op behoorlijke wijze de risico’s op vervolging of het lijden van ernstige schade tegen deze achtergrond had moeten onderzoeken, quod non in casu. Verwerende partij verzaakt daarmee aan haar onderzoeks- en motiveringsplicht waar ze zich ervan afmaakt met de stelling dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt, en geen specifiek profiel heeft dat door de Taliban in geval van terugkeer geïmpliceerd zou worden. Verzoeker heeft zich ontegensprekelijk bepaalde westerse normen en waarden eigen gemaakt tijdens zijn langdurige, onafgebroken verblijf buiten Afghanistan en in België, waar hij immers ingrijpend geconfronteerd geweest is met een samenleving die gestoeld is op liberale, vrije, democratische, Westerse waarden, principes en gedragsregels, zoals (individuele) vrijheid, gelijkheid, respect, verdraagzaamheid, zelfbeschikking en diversiteit in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context. Daarenboven zijn er duidelijke objectieve risicobepalende elementen in hoofde van verzoeker aanwezig waardoor aangenomen kan worden dat hij niet alleen gepercipieerd zal worden als ‘verwesterd’ maar ook dat niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan ‘het spel’ te spelen en zich dus niet meer conform de heersende ultraconservatieve islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen. Ten eerste was verzoeker slechts 13 jaar oud op het moment dat hij Afghanistan inmiddels twee jaar geleden verliet, en is hij intussen al meer dan een jaar onafgebroken in België en is hij vandaag nog altijd maar 15 jaar oud. Zijn lang verblijf buiten Afghanistan, en in België, betekent in ieder geval dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de Taliban opgelegde regels die worden toegepast op basis van een uiterst strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerminst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden. Ten tweede impliceert de jonge leeftijd waarop verzoeker hier is toegekomen het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven. Hoewel, zoals zowel zijn voogd als advocaat aangeven, er voor verzoeker verschillende omstandigheden zijn die zijn participatie bemoeilijken, komt verzoeker ontegensprekelijk in contact met de Belgische cultuur. Zo vertelt hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij naar school gaat in België en de Franse taal leert. (NPO, p. 4) Naast op school, komt verzoeker ook tijdens buitenschoolse activiteiten in contact met verschillende culturen, zo voegt verzoeker foto’s toe waar hij gaat bowlen met vrienden. (stuk 4) Hij heeft ook een goede Belgische vriendin, F., met wie hij veel tijd doorbrengt. (zie getuigenis voogd, stuk 6). Verzoekers concrete en persoonlijke ontwikkeling in België wordt sterk vormgegeven en beïnvloed door de jonge leeftijd waarop hij hier is toegekomen en zich

verder ontwikkeld heeft, aangepast heeft aan en geïntegreerd is in de Belgische samenleving en blootgesteld geweest is aan en geconfronteerd met Belgische normen en waarden. Op dit moment en op deze leeftijd, kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de manier waarop verzoeker in België verder opgevoed is en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft, in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed geweest zijn gedurende deze vormgevende jaren. Door zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving, is hij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen geconfronteerd. Zo hieruit al niet noodzakelijk zou blijken dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigengemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan, zoals uw Raad in haar arrest van 5 januari 2023 (nr. 282.719) heeft vastgesteld, minstens redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt. Aangezien niet verwacht kan worden dat hij dit op duurzame wijze zou (kunnen) verbergen in geval van terugkeer, loopt hij het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving kan aangenomen worden dat hij zich onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het Taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Ten derde, geeft verwerende partij ook niet op afdoende wijze aan waarop ze zich baseert om te stellen dat verzoeker effectief in staat zal zijn om zich opnieuw aan te passen aan de huidige Afghaanse samenleving. Ze onderzoekt op geen enkele concrete manier het gewijzigde denk- en maatschappijbeeld van verzoeker, zijn gevoelens, ideeën, opvattingen, overtuigingen en hoe die beïnvloed zijn door zijn verblijf als minderjarige in België gedurende meerdere jaren, nota bene tijdens zijn 'vormende jaren'. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de psychische kwetsbaarheid van verzoeker, zoals hierboven gestaafd. Dit kwam verzoeker reeds concreet tot uiting tijdens zijn verblijf in België. Verzoeker heeft niet enkel een psychische kwetsbaarheid met betrekking tot zijn gemoedstoestand, maar heeft ook leerproblemen. Hij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat hij hierdoor reeds door anderen in het centrum werd uitgesloten: "Ik voel mij slecht, dan heb ik meer tijd om te piekeren, de hele tijd heb ik dan hoofdpijn, er zijn wel jongens die cricket of voetbal in het centrum spelen, soms vraag ik om ook te spelen en dan zeggen ze "neen jij kan niet goed nadenken en door jou spelen we slecht", dan kan ik niet meer spelen en dat doet mij ook pijn, als ik 's nachts niet goed geslapen heb kan ik mij niet goed concentreren." (NPO, p. 5) Zijn voogd legt dit ook verder uit in de brief die aan de bijlage werd toegevoegd: "De jongere legde de tutor uit dat dit sociale stigma te maken had met het feit dat hij dingen niet begrijpt, zich niet kan concentreren en moeite heeft met leren. De andere jongeren lachen hem uit en zien hem als 'een idioot'.

Dit sociale stigma is blijkbaar duidelijk voor andere Afghanen en is een echt cultureel sociaal stigma met een inherente psychologische basis dat hij volgens de voogd noch kan veranderen noch verbergen (een blijvende cognitieve handicap + relatief chronische depressieve symptomen zoals waargenomen door de voogd)." "Dit sterke sociale stigma is gekoppeld aan zijn cognitieve achterstand en depressie, zijn onvermogen om zich te concentreren, om te leren, om de omgeving en de problemen die spelen te begrijpen, om zich aan te passen en om situaties en verwachtingen juist in te schatten. Deze zijn specifieke kenmerken van de jongere die hij of zij niet kan veranderen. Volgens de jongere worden deze kenmerken onmiddellijk opgemerkt door de mensen om hem heen wanneer hij geplaagd wordt bij mensen uit zijn cultuur van herkomst. De voogd bespreekt met de jongere en de maatschappelijk werkers de noodzaak van een overplaatsing naar een centrum met meer sociale controle voor de jongere en verwees N. T. door naar de psycholoog van het centrum Santé en Exil zodat zij een attest kan opstellen om deze verandering van opvangcentrum te ondersteunen. Deze overplaatsing heeft nog niet plaatsgevonden (in afwachting van het attest van de psycholoog). (eigen vertaling uit het Frans) (stuk 6) Dit stigma valt ook af te leiden uit de administratieve fiche van verzoeker. Zo noteerde zijn psycholoog het volgende over een voorval in de klas: "[...] T. n'a pas réagi au début, mais comme les autres garçons afghans se sont moqués de lui parce qu'il ne se défendait pas, il a aussi commencé à se battre. T. dit qu'il était agressif comme ça pour montrer aux autres garçons afghans qu'il n'est pas un faible. Il reconnaît son erreur et signe son avertissement permanent sans rechigner. Il s'est excusé auprès de nous et aimerait également s'excuser auprès de K.. [...] » (L., psychologue, 07/11/22) (stuk 7, p. 13) Deze mentale kwetsbaarheid vormt een risicoverhogend element in het kader van diens vrees voor vervolging door de Taliban op grond van (gepercipieerde) verwestering. Het beperkt namelijk verzoekers flexibiliteit en aanpassingsvermogen om zich te assimileren aan de huidige gedragsnormen en niet op te vallen tussen de andere burgers. Zo worden personen met fysieke of mentale gezondheidsproblemen vaak ook gestigmatiseerd in Afghanistan, hetgeen voor verzoeker reeds concreet werd in de Afghaanse gemeenschap in België. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Uw Raad besloot in verschillende arresten dat mentale gezondheidsproblemen bijgevolg een individuele risicobepalende omstandigheid uitmaken met betrekking tot gepercipieerde verwestering. De zichtbaarheid van de verzoeker bij terugkeer in Afghanistan is namelijk een belangrijk element. Ten vierde, is bij de beoordeling van het eventuele risico dat een (al dan niet bewuste, al dan niet gepercipieerde)

verwestersing met zich mee kan brengen bij een terugkeer naar Afghanistan is het, tot slot, eveneens van belang rekening te houden met de omgeving waarin verzoeker opgroeide. In casu erkent verwerende partij expliciet dat verzoeker in een conservatieve omgeving in de provincie Nangarhar is opgegroeid. (stuk 1, p. 5). (...) Daar komt bovenop dat de familie van verzoeker druk op hem uitoefent om hen financieel te ondersteunen. Zijn familie verkeert in een zeer slechte socio-economische situatie. Vandaag is er niemand die het gezin onderhoudt. Zijn maternale nonkel verdient net genoeg om zijn eigen gezin te onderhouden. Zijn moeder en zussen rekenen bijgevolg op de 15-jarige verzoeker. Dit kan gestaafd worden aan de hand van de overschrijvingen die zijn voogd naar verzoeker doet om geld op te sturen naar zijn familie (stuk 5), maar ook aan de hand van de administratieve fiche van verzoeker. Daarin valt onder andere in een opmerking van zijn sociaal assistent te lezen dat verzoeker zich enorm zorgen maakt over of hij nog geld zal kunnen blijven opsturen naar zijn familie: “Note du 29/11 [2022] : En ef et, petit à petit T. s’est révélé plus stressé par rapport à la situation de sa famille. Il a du mal à concevoir qu’il n’obtiendra pas d’office des documents pour pouvoir rester en Belgique et pour pouvoir faire venir sa famille rapidement. Il pense aussi qu’il aura de l’argent dans son deuxième centre, il n’arrive pas à envisager que cela va continuer à être très compliqué d’envoyer de l’argent régulièrement à sa famille.” (stuk 7, p. 11) Dit zorgt voor een zeer grote druk op de schouders van de jonge verzoeker, maar heeft ook een impact op zijn netwerk en zichtbaarheid bij terugkeer. Zo wordt in een rapport van EASO wordt aangekaart dat: “...” (EASO, EASO COI Query Response - Afghanistan - Afghan nationals perceived as ‘Westernised’, 2 september 2020). Verzoeker verwijst vervolgens naar twee arresten van de Raad en besluit: “Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijs van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de heersende regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat hij om deze redenen zal opvallen, en dat de kans reëel is dat hij zich bijgevolg, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken. Gelet op de hierboven uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoefde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke, religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet”.

Verzoeker gaat vervolgens dieper in op het risico omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa. Hij geeft daarin een overzicht van historische informatie die wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade, zoals onderzoek van Schuster en Majdi en Van Engeland en betoogt dat ook de huidige beperkt beschikbare informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij citeert daartoe ondermeer uit OSAR, “Afghanistan : profils à risque | Mise à jour de l’analyse pays de l’OSAR”, 2 november 2022, p. 4-8 (internetlink); Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction, “Quarterly Report to the United States Congress”, 30 oktober 2022, p. 29 (internetlink) en Thomas Ruttig, “Taliban-Chef macht landesweit “Scharia“-Strafen obligatorisch”, 17 november 2022 (internetlink).

Wat de actuele veiligheidssituatie betreft, behoudt verzoeker zich het recht voor om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen, gelet op de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van 23 november 2023;
2. Bewijs dat verzoeker over de kosteloze juridische tweedelijnsbijstand beschikt cf. art. 508/1 Ger. Wb.; 3. “The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid” (C-646/21);
4. Foto’s in België;
5. Schermafbeelding geldoverschrijving;
6. Brief voogd;
7. Administratieve Fiche (PAI);
8. Bewijs contact tracing Rode Kruis.

3. Nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure

De commissaris-generaal legt een ‘nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure’ van 29 januari 2024 neer waarin zij antwoordt op het middel ontwikkeld in het verzoekschrift en als bijlage vermeldt: “EUAA Afghanistan – Country Focus” van december 2023 (internetlink) en COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023 (internetlink).

In haar brief van 12 februari 2024 tekent verzoekster bezwaar aan tegen de behandeling via een louter schriftelijke procedure.

4. Aanvullende nota

Verzoeker legt een aanvullende nota van 23 april 2024 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden meegedeeld en toegelicht:

- 1) attest psycholoog december 2023 (stuk 1);
- 2) attestation de fréquentation scolaire 23-24 (stuk 2);
- 3) groepsfoto (stuk 3);
- 4) Foto's met vrienden (stuk 4);
- 5) foto's met F. (stuk 5);
- 6) Whatsapp gesprek met F. (stuk 6);
- 7) Overschrijvingsbewijzen (stuk 7).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit

alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker en zijn verklaarde identiteit als dusdanig in twijfel worden getrokken, noch het gegeven dat hij van Tadzjikse origine is en dat hij afkomstig is uit Bawlai in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. Verzoekers vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade wordt in de bestreden beslissing onderzocht ten aanzien van Afghanistan en uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat twijfels zijn gerezen over verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaats in Afghanistan voor zijn vertrek uit dit land. Verzoekers vrees voor vervolging wordt in de bestreden beslissing bijgevolg op goede gronden onderzocht ten aanzien van Afghanistan.

Verzoeker verklaarde zich bij aankomst in België minderjarig. Er werd bij de registratie van zijn beschermingsverzoek geen twijfel geuit bij zijn minderjarigheid en zijn verklaarde leeftijd en er werd aan verzoeker een voogd toegewezen. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij waarbij de voogd werd aangesteld blijkt dat de voogdij ten laatste op [...] 2026 een einde zal nemen (Décision, *Service des Tutelles*, 21 mars 2023). Verzoeker is bijgevolg heden minderjarig.

Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen is het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet).

Artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt: *“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Dit beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregule. Bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming moet rekening worden gehouden met hun leeftijd en maturiteit.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van

eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige.

Uit dit alles volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen. Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 22 December 2009, § 11-12).

Het onderzoek en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van niet-begeleide minderjarige verzoekers uit Afghanistan moet met bijzondere voorzichtigheid gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige situatie in Afghanistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat kindermisbruik in Afghanistan wijdverspreid is in de Afghaanse samenleving, dat rekrutering van kinderen in hun tienerjaren door de taliban en ISKP voorkomt net zoals kinderarbeid en handel in kinderen en dat de afwezigheid van een netwerk in Afghanistan het risico om onderworpen te worden aan vervolging aanzienlijk verhoogt (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, January 2023, p. 92-96).

6.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift onder meer een gegronde vrees voor vervolging aan omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging omdat hij op zeer jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en in een identiteitsvormende fase van zijn leven in een westers land opgroeit, hier naar school gaat en een vriendin heeft. Hij stelt dat hij omwille van zijn verblijf en activiteiten hier op jonge leeftijd in geval van terugkeer riskeert als een ongelovige en als verwesterd beschouwd te worden en aan vervolgingsdaden dreigt onderworpen te worden. Verzoeker verwijst daarbij naar objectieve historische landeninformatie over de behandeling van terugkeerders uit westerse landen en wetenschappelijke studies over de persoonlijkheidsvorming bij adolescenten en de invloed van zowel interne als externe factoren.

6.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden

van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op

de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen*

Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met

personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *"Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, January 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de verweernota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker op 13-jarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en nog steeds minderjarig is. Verzoeker verklaarde ongeveer in september 2021 uit Afghanistan te zijn vertrokken (Verklaring DVZ, vraag 34) en was dus ongeveer 13 jaar op het ogenblik van zijn vertrek en net geen veertien jaar oud toen hij België als niet-begeleide minderjarige verzoeker om internationale bescherming werd geregistreerd. Hij verklaarde nooit naar school te zijn geweest en analfabeet te zijn maar wel naar de madrasa te zijn gegaan in Afghanistan. In de mate dat hij tot zijn vertrek voor het overgrote deel opgroeide in de Afghaanse normen en gebruiken zoals die golden voor de machtsovername, brengt verzoeker een cruciaal deel van zijn puberteit in de Belgische geseculariseerde samenleving door.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen, de verklaringen van zijn voogd en de door de hem neergelegde documenten een specifieke kwetsbaarheid bovenop zijn jonge leeftijd. In dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoeker zowel bij de DVZ als bij het CGVS verklaart ongeveer acht tot negen maanden in Turkije te hebben gewerkt in een fabriek, waar hij soms tot 16 uur per dag moest werken (Verklaring DVZ, vraag 34 en NPO, p. 17) en dat hij onderweg naar België op zijn hoofd werd geslagen (NPO, p. 4). Verzoeker haalt ook tijdens de terechtzitting de periode in Turkije aan als een zeer moeilijke periode. Verzoeker verwijst ook herhaaldelijk tijdens het persoonlijk onderhoud naar het feit dat hij mentale problemen heeft (NPO, p. 4, 5, 10, 21) en legde uit, gevraagd of hij documenten bij had over zijn mentale problemen: *“Dat is begonnen in Turkije tijdens mijn reisroute en zo toen ik geslagen werd, ik heb daat geen medische behandeling gehad, ik heb het misschien 100 keer hier verteld en ze hebben mij nog niet naar een psycholoog gebracht”* (NPO, p. 21). Ook zijn voogd bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud dat hijzelf herhaaldelijk aan het centrum heeft gevraagd om een psycholoog voor zijn pupil (NPO, p. 21). De voogd licht tijdens het persoonlijk onderhoud en in zijn brief toegevoegd aan het verzoekschrift ook toe dat verzoeker op school concentratieproblemen en leermoeilijkheden heeft en dat hij door andere jongens soms wordt gepest op school en ook met een licht spraakgebrek kampt (NPO, p. 31). Ook verzoeker verwijst herhaaldelijk naar het feit dat hij niet zo goed kan leren en dat hij van andere jongens in het centrum niet mag meedoen bij voetbal of cricket omdat hij niet goed kan nadenken (NPO, p. 5). Verzoeker heeft bij het CGVS geen attesten voorgelegd met betrekking tot zijn mentale problemen zodat op het ogenblik van de bestreden beslissing geen documenten voorlagen waaruit zijn psychologische problemen konden blijken, maar uit het voorgaande blijkt wel dat hij heeft

verklaard dat hij het opvangcentrum waar hij verblijft meermaals heeft gevraagd om een psycholoog, en dat ook zijn voogd hierop heeft aangedrongen. Verzoeker heeft door middel van zijn aanvullende nota bij de Raad een psychologisch attest voorgelegd van 27 december 2023. In dit document attesteert B.C., psychologe bij de Service de Santé Mentale de Montignies-sur-Sambre, dat zij verzoeker begeleid sinds september 2023, na een vraag tot psychologische opvolging omdat bij verzoeker onder meer slaapproblemen, geheugenproblemen en moeilijkheden op school werden waargenomen, dat zij verzoeker driemaal heeft gezien in september en november 2023 en ongeveer elke twee weken een consultatie voorziet. De psychologe maakt in het attest melding van het feit dat zij bij verzoeker een sterk gevoel van isolement en niet begrepen worden waarneemt en dat hij het moeilijk heeft om een chronologie van gebeurtenissen te bepalen en om ze in de tijd te situeren. Zij stelt ook dat de depressieve symptomen bij verzoeker op dat ogenblik belangrijk zijn en gepaard gaan met een gevoel van onmacht (aanvullende nota verzoeker, stuk 1).

Los van de vraag in welke mate verzoekers mentale toestand tijdens het persoonlijk onderhoud een invloed heeft gehad op de mogelijkheid voor hem om coherente en consistente verklaringen af te leggen, kan uit dit attest in elk geval blijken dat hij in de tweede helft van 2023 psychologische problemen had en daarvoor door een psycholoog werd begeleid. Verder wordt in dit attest bevestigd dat verzoeker in die periode leermoeilijkheden had en zich geïsoleerd voelde, wat ook overeenkomt met de verklaringen van verzoeker zelf over de manier waarop hij door andere jongens in het opvangcentrum wordt gezien en de verklaringen van zijn voogd over pestgedrag op school waarvan verzoeker het slachtoffer was. Uit dit alles blijkt dat verzoeker in 2023 als jonge puber met psychologische problemen kampte en hiervoor behandeld werd, dat hij met leermoeilijkheden en een licht spraakgebrek kampt en hij hierom volgens zijn voogd soms werd gepest op school en ook verzoeker zelf verwees naar het feit dat hij door andere Afghaanse jongens soms wordt uitgesloten.

In de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" worden personen met ernstige medische problemen, waaronder mentale gezondheidsproblemen omschreven als een risicoprofiel. In Afghanistan worden personen met mentale gezondheidsproblemen en fysieke handicaps vaak gestigmatiseerd, volgens de objectieve landeninformatie. Hun medische of mentale situatie wordt vaak beschouwd als verband houdende met God's wil (EUAA *Country Guidance*, p. 103) en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of hun familie komt voor. Vrouwen, gehandicapte personen en terugkerende migranten zijn daarbij in het bijzonder kwetsbaar.

Gelet op verzoekers nog steeds jonge leeftijd kan niet worden uitgesloten dat zijn psychologische problemen als puber en de behandeling die hiervoor kreeg in België in geval van terugkeer aan het licht komen en hierdoor bijkomend de aandacht van zijn lokale gemeenschap trekt en hierom gestigmatiseerd wordt. In dit verband kan ook niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker in België door onder meer door Afghaanse jongens in het centrum soms werd uitgesloten omwille van zijn mentale en leerproblemen en hierom ook werd gepest op school en dus hierom in zekere mate in het verleden reeds te zijn gestigmatiseerd.

Uit de overige door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot zijn activiteiten hier in België blijkt verder dat hij, ondanks zijn psychologische problemen en zijn leermoeilijkheden - waarbij ook dient te worden opgemerkt dat blijkens het administratief dossier verzoekers voogd pas zes maanden na diens aankomst in België werd aangesteld - verzoeker naar school gaat en Frans leert. In het attestation de fréquentation scolaire van 22 januari 2024 van het Institut Notre-Dame wordt bevestigd dat verzoeker regelmatig de voltijdse lessen van het secundair onderwijs volgt in het eerst jaar beroepsopleiding, optie Daspa (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). Ook uit zijn toelichting ter terechtzitting blijkt dat verzoeker inspanningen levert om Frans te leren. Hij stelt dat hij het in begin moeilijk had op school, wat ook blijkt uit de administratieve fiche van het Opvangcentrum dat aan het verzoekschrift is toegevoegd, en zich slecht voelde maar dat het onder meer door de gesprekken met zijn psychologe beter gaat. Verzoeker verklaart ook regelmatig naar de gym te gaan in zijn vrije tijd. Zijn voogd legt in een brief toegevoegd aan het verzoekschrift en ter terechtzitting ook toe dat hij, ondanks het feit dat hij door andere Afghaanse jongens in zekere mate wordt gestigmatiseerd, toch deelneemt aan de activiteiten georganiseerd door het opvangcentrum en zijn school en dat hij veel minder gestigmatiseerd wordt door de Belgische leerlingen op zijn school waarmee hij omgaat. Dit wordt ook geïllustreerd door een aantal foto's waar verzoeker onder meer te zien is in een bowlingzaal en tijdens een feest (aanvullende nota verzoeker, stuk 4). Voorts legt verzoeker foto's neer waarop verzoeker te zien is met een meisje, F. en een whatsapp conversatie neer met F.. Verzoeker verklaart hierover dat dit zijn Belgische vriendin is die hij heeft leren kennen op school. Ook verzoekers voogd bevestigt in zijn brief en ter terechtzitting dat verzoeker en F. vrienden zijn en met elkaar optrekken.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft, maar ondanks leermoeilijkheden en psychologische problemen in België naar school gaat en inspanningen levert om Frans te leren, regelmatig optrekt met een Belgische vriendinnetje en ook regelmatig naar de fitness gaat.

Verzoeker is hierbij onmiskenbaar sinds zijn binnenkomst in België geconfronteerd met een samenleving die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan

op het gedachtegoed van de taliban. Dit vindt plaats op jonge leeftijd tijdens zijn ontwikkeling als tiener, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België, waaronder zijn scholing in een katholieke school en zijn omgang met een Belgisch meisje en niet-moslima, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn ontwikkeling als minderjarige en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat in belangrijke mate het risico verhoogt dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als verwesterd of als een persoon die de religieuze, sociale en morele normen in het buitenland heeft overschreden.

Voorts is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Bawlai in de provincie Nangarhar. In deze provincie heeft ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, een sterke aanwezigheid (EUAA, *Afghanistan. Targeting of individuals*, August 2022, p. 190-192). Ook is Nangarhar, samen met de andere Noordoostelijke provincie Kunar en Kabul, de provincie waar zowel ACLED als UCDP het hoogste aantal aanvallen door ISKP heeft gedocumenteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 33, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p.36). Verder zijn er ook aanvallen van Pakistan tegen TTP doelwitten in de grensregio en confrontaties tussen de taliban en de lokale bevolking in Nangarhar naar aanleiding van het verbod op papaverteelt, gerapporteerd. Ook zijn niet geïdentificeerde gewapende groeperingen actief in Nangarhar. De sterke aanwezigheid van ISKP in Nangarhar, en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan *in casu* eveneens als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP als onislamitisch zal gezien worden.

De Raad benadrukt dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Hierboven werd reeds aangehaald dat verzoeker regelmatig naar school gaat en gemotiveerd is om zijn scholing verder te zetten. Zoals reeds aangehaald is de opperste leider van de taliban vastberaden om de taliban interpretatie van de sharia uit te voeren en zo de samenleving te zuiveren. Het verbod op het onderwijs voor meisjes na het lager onderwijs moet in deze context niet alleen worden gezien als een aanval tegen onderwijs voor vrouwen maar tegen westers onderwijs als dusdanig (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2013, p. 94). Recent zijn de inspanningen om het seculier onderwijs te bannen verder opgedreven en sinds september 2023 is het religieuze onderwijs uitgebreid. Er waren op 15 augustus 2023 15.000 madrasses over het hele land, gefinancierd door de nationale begroting en waar religieuze onderwerpen worden onderwezen met uitzondering van enkele wetenschappelijke vakken. De taliban plannen de aanwerving van 100.000 madrassa leerkrachten en volgens UNAMA zijn er plannen om het aantal madrassas in het land nog significant te verhogen. Madrassa onderwijs is voor meisjes boven de zesde graad het enige beschikbare onderwijs. Ook werden een aantal hervormingen ondertussen doorgevoerd in het Afghaanse onderwijssysteem, waaronder een herziening van het schoolcurriculum om het in overeenstemming te brengen met de sharia.

Hieruit blijkt het (middelbaar) onderwijs voor jongens in Afghanistan in het teken staat van de strenge interpretatie van de sharia door de taliban en er kan ook aangenomen worden dat daarbij concepten als gelijkheid van mannen en vrouwen en mensenrechten, zoals die in het onderwijs in België worden geïnterpreteerd en veelvuldig aan bod komen, gelet op de zuivering van de Afghaanse samenleving die de opperste leider voor ogen heeft, daarbij sterk afgewezen worden. Indien verzoeker in geval van terugkeer zijn scholing wenst verder te zetten, kan, niet worden uitgesloten dat hij ook omwille van zijn reeds hier genoten scholing hierop verkeerd reageert en in de negatieve belangstelling komt van medeleerlingen en leraars die onder controle staan van de taliban.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker niet of nauwelijks vertrouwd is, nu niet betwist is dat verzoeker kort na de machtsovername uit Afghanistan is vertrokken. In dit verband verklaarde verzoeker ook dat voor de machtsovername Bawlai onder controle was van de overheid en de taliban slechts af en toe langskwam en dat toen de mensen in het dorp in het algemeen tegen de taliban waren (NPO, p. 8-9). Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, gelet op zijn jonge leeftijd en individuele omstandigheden, verzoeker zijn verworven opvattingen en traject tijdens zijn verblijf in België, niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar zijn dorp in de provincie Nangarhar, de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Dit

kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp en regio van herkomst.

De Raad merkt ook op dat het beginsel van eenheid van het gezin moet worden afgewogen tegen andere elementen die actueel spelen in het belang van de minderjarige verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, en die *in casu* door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker en de huidige situatie in Afghanistan zwaarder doorwegen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en, het hoger belang van het kind indachtig, er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van zijn traject en de aard van zijn activiteiten in België gedurende een cruciale periode in zijn ontwikkeling als adolescent, als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*) (UNHCR), punt 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afgaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET